

Arrest

nr. 120 501 van 13 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 februari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 februari 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 maart 2013 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 september 2012 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, met name als partner in een duurzame relatie met een Belgische onderdaan.

Op 13 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer

dan drie maanden met beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, met name enerzijds de verblijfsweigering en anderzijds het bevel om het grondgebied te verlaten, worden aan de verzoeker - onder een bijlage 20 - ter kennis gebracht op 20 februari 2013.

Dit zijn thans de bestreden beslissingen, die als volgt zijn gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 07.09.2012 werd ingediend door;

Naam: B(...)

Voorna(a)m(en): H(...)

Nationaliteit: Marokkaanse

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2 stelt: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd; 2°: de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

Beide partner moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

(...)

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen'.

Artikel 40ter stelt: 'De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen'.

Op 30.12.2012 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand de huwelijksaanvraag van betrokkenen.

Uit het dossier blijkt dat betrokkenen niet in beroep gingen tegen deze weigering. De beslissing heeft bijgevolg kracht van gewijsde verkregen.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft binnen de termijn voorzien in artikel 39/81, vijfde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) een synthesesmemorie neergelegd.

Conform artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet doet de Raad dienvolgens uitspraak op basis van de synthesesmemorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

De verzoeker zet in de synthesesmemorie het volgende middel uiteen:

“Met betrekking tot het eerste middel: schending van de zorgvuldigheidsplicht juncto de motiveringsplicht

Dat in voorliggend geding de Belgische overheid onzorgvuldig is geweest in het nemen van haar beslissing daar de aangehaalde motieven in haar beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten manifest onjuist zijn."

De Raad wijst er op dat hij, conform artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet uitspraak dient te doen op basis van de synthesememorie. Het is dan ook aan de verzoeker om een synthesememorie neer te leggen die een wettigheidsonderzoek door de Raad mogelijk maakt.

De bestreden beslissingen zijn gegrond op artikel 40bis, §2 en 40ter van de vreemdelingenwet en bevatten de volgende feitelijke motieven: "Op 30.12.2012 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand de huwelijksaanvraag van betrokkenen. Uit het dossier blijkt dat betrokkenen niet in beroep gingen tegen deze weigering. De beslissing heeft bijgevolg kracht van gewijsde verkregen".

De verzoeker beperkt zich in zijn uiteenzetting in de synthesememorie echter tot de loutere en bijzonder vage affirmatie dat "de aangehaalde motieven" manifest onjuist zijn, zonder deze loutere beweringen echter op een concrete wijze aannemelijk te maken. De verzoeker licht op geen enkele wijze toe welk feitelijk element door de verweerder zou miskend zijn, noch licht hij toe waarin precies de ondeugdelijkheid of onjuistheid in de motieven van de bestreden beslissingen zou zijn gelegen. De verzoeker slaagt er met zijn loutere en vage affirmatie dan ook niet in de motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen.

De schending van de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht is niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is niet gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE